

★ „העולם הזה” מגלה מה שידלין ניסה לכסות בביית המשפט

★ מי הם הגופים והשמות שהוזכרו על־ידו, ואשר התובעת אמרה

שאינה יודעת מי הם

★ הקשר בין הודאת ידלין והתאבדותו של אברהם עופר

רה נותר ידלין מאד שלא לחשוף יותר מדי. בעיסקה זו שילמה חב' רת „שיכון עובדים” 2.5 מיליון לירות מעל לחתירה, תמורת קרקע עות שרכשה מערבים. מבצעו הי עיסקה היו אברהם עופר וחיים גר שן.

ידלין קיבל חלק משכר־הטירה שקיבל גושן על העיסקה הזו. נראה כי רוב שאר הכסף נתן גושן לעופר, לפי עדות גושן במיטרה. עופר טען, בימיו האחרונים, כי נתן את הכסף למיפלגה למימון הבחירות. כל הפרשה תוארה בהרחבה בשבועון זה, וביכלל זה העובדה שחוזה ארליכמן חששה מגושן, וביקשה מידלין כי ישמור עליה.

הקשר עם „כור”

פרק סתום אחר הוא פתק שהגיש פרקליטו של ידלין לביית־המשפט. היה זה פתק שכתב מזכיר המפלגה דאז, אהרון ידלין, אל אשר ידלין, ובו השאלה אי הקבילה שצריך להימסר למיפלגה סכום של 70 אלף לירות מגוף הקרוב אי־אס־אל. כאשר שאלה השופטת את התובעת מה (המשך בעמוד 34)

השופטת שאלה במה עזר, האם בכסף? וידלין השיב כי לא בכסף, אלא שהסדיר לגושן דירה בשיכון עובדים, והוא הרוויח עליית מחירה. פרשה זו שתיאר ידלין מאשרת את גילויי העולם הזה על עיסקות „הזוגות הצעירים” של אברהם עופר, שבהן תואר כיצד נתן עופר לבתו של גושן דירה בתנאי ווג־צער, למרות שלא היתה נשואה כלל, וטרם התגייסה בצבא.

היתה זו עבירה על החוק שעדיה מעמידים דין, ועתה תואר ידלין עיסקה זו בביית־המשפט.

חלק אחר, שנשאר סתום לרבים, הוא הסברו למכתב שכתב ב־1972 לחוזה ארליכמן, כשזו היתה באמריקה. במכתב הוא מספר לה כי העיסקה בירושלים מתקדמת יפה, וגושן עומד לגמור את העיסקות. הוא הסביר לתובעת כי חוזה ביקשה ממנו שיעזור לה לעשות עיסקה שאינה נוגעת לקופת־חולים, וגושן היה מעורב בה מטעם הצד השני. כאשר נסעה לאמריקה היא חששה שמא גושן ינהג עימה שלא כסדר, ופנתה לידלין בבקשה שישמור על האינטרסים שלה.

זה מה שניגדה לביית־המשפט. הסיפור שמאחרי המכתב הוא סיפור עיסקת נווה־יעקב, ודא במיקר

כאן הפסיקה אותו הפרקליטה, ואמרה כי אין רצון לפתוח פרשיית.

ידלין לא הגיב על דבריה, והמשיך: „אני מסרתי את כספי גושן למיפלגה. הם נמסרו בתל־אביב, לפי בקשת יושב־ראש מטה הבחירות ושר־האוצר כיום, יהושע רבינוביץ. הכסף נמסר לזאב וייגר, גיזבר המפלגה. הכספים נמסרו לגיזברות המרכז, לפי בקשת מזכיר־המפלגה דאז, אהרון ידלין. הסכומים שאני דאגתי שייכנסו למיפלגה הגיעו למיליונים. אני לא מציע לביית־המשפט להיכנס לכל הדרך. האנשים שקיבלו את הכסף לא התעניינו מהיכן הוא בא. וודאי לא ידעו במיקרה

אין סיבה לפקפק בדבריו של ידלין על כך שעסק בהבאת כספים למיפלגת־העבודה. ידוע לי, ממקור ראשון, כי בהיותו מזכיר חברת העובדים סידר שמתווה־הקרקעות יהודה בלומרוזן יקבל דמי־תיווך על עיסקה של קרן הפנסיה מיבטחים, ותמורת זאת גבה בלומרוזן 1500 לירות תרומה לביטחון און מיפלגת־העבודה, אות. ידלין גם נתן לבלומרוזן קבלה של הביטאון על הסכום. בקבלה, אגב, נרשם שם התורם כ„מר רזון”.

ידלין גילה בביית־המשפט כי ראשי מיפלגת־העבודה דרשו ממנו לעסוק בגיוס־כספים למיפלגה. הוא עשה זאת בבחירות של שנת 1969, ובבחירות של שנת 1973.

עדים לטובת ידלין: מאיר עמית ומאדק מושביץ *

זה (של גושן). במיקרים אחרים ידעו. השמירה על חוק־מימון־מפלגות היא תפי קידו של מקבל־הכסף, ולא שלי. עד היום לא שמעתי שמיפלגת־העבודה עשתה משהו נגד חוק־מימון־המפלגות.”

כאן התערבה השופטת הרסה כניעתו, ושאלה אם ההתרמות היו פורמליות, ואם נרשמו היכן שהוא. ידלין השיב כי זה לא מעניינו של ביית־המשפט, אך הי שופטת חייבה אותו להשיב.

ידלין המשיך ואמר: „מרגע שנכנסתי לתפקידי בקופת־חולים, בנובמבר 1972, החל הלחץ עלי על־ידי העוסקים בעניין, פינחס ספיר, יהושע רבינוביץ ודויד קל־דרון, שאעשה דברים. הם לחצו עלי שאעשה דברים בקופת־חולים ובמסדות אחרים שהייתי קשור עימם. אני נתתי את הכסף כתרומות, והיה ידוע שזה קופת־חולים, בדרך זאת או אחרת. זה ניראה לי הוגן יותר ממה שעשה קודם סורוקה.”

ידלין עופר

הודאתו של ידלין כללה כמה עובדות ושמות, שאיש בביית־המשפט לא הבינם.

כך, למשל, הצהיר כי יחסיו עם חיים גושן החלו בשנת 1971, כאשר היה יוצא ובא בבית פינחס ספיר כעסקן של עיירות הפיתוח. ידלין אמר כי הכירו דרך ספיר, ודרך מנהל שיכון עובדים (אברהם עופר המנוח) הוא עזר לגושן לרכוש דירה לעצמו ולבתו.

כפי שהצהיר: „היו לי אפשרויות בשיכון עובדים ושיכון ופיתוח ועזרתי להרבה אנשים.”

גם אחרי הבחירות, לדבריו, היה צורך בכסף לכיסוי חובות הבחירות. הוא לא היה היחידי שהביא כספים. עימו היו עוד אנשי־מפתח, כולם בעמדות־מפתח במשק הציבורי וההסתדרות, שעסקו בהתרמה ובהשגת כסף למיפלגת־העבודה. הוא, אי־שית, עסק בהתרמה עבור מחוז תל־אביב. גם לבחירות לכנסת וגם לבחירות לעירייה, וגם באופן ארצי למרכז המפלגה. כפי שהוא אמר זאת.

כאן יש צורך לרענן את הזיכרון. עסקני מיפלגת־העבודה שיקרו ביוזעין בטלויזיה, ובעיתונים, כאשר טענו כי הדברים קרו ב„תקופת המעבר” בין שיטת המימון הפר־טיוני, מ„תרומות”, ובין הנהגת המימון הממלכתי.

זהו שקר גם, שגם שרי־החניון נתפס לו בהודעתו ככנסת.

המימון הממלכתי נכנס לתקופו כבר בבחירות בשנת 1969 — והפרשיות שידלין מתייחס אליהן אירעו בבחירות 1973 ואחריהן.

אמר ידלין בביית־המשפט:

„השנתי מיליונים למיפלגת־העבודה, ב־שנים 1973 ו־1974 ואחרי זה. בדרך־כלל, לפני הבחירות, הלחצים היו גדולים מאד על כל אלה שעסקו בעניינים, ואחרי הבחירות היה צורך לכסות את הגירעונות. הכסף של גושן הלך ברובו לתל־אביב, דרך גיזברות מחוז תל־אביב. חלק דרך קרן יוליש, קרן שהייתי פעם יושב־ראש שלה. ואחר כך גושן היה יושב־ראש שלה. לפי בקשת מזכיר־המפלגה, קיבלתי את הכסף מגושן במיספר פעמים. מדי־פעם הייתי מוסר את הכסף, לפי דרישת הנוגעים בדבר.”

ידלין הולך למעצר בתום ישיבת ביית־המשפט

• שהוא בירודו של אשר ידלין.

• משמאל: הפרקליט, שלמה תוסי־כהן.